

In gesprek met een echte Reuselse

De winkel van ons in de Straot hoi ginne naam. De minsen noemden ut wellis 't Bels winkeltje en lotter Marja's winkeltje.

Maria van der Palen-Bierings op 18 oktober 2011 in haar huiskamer bezig met het haakwerk voor Wereldwijd.

Aan het woord is de 81-jarige Maria van der Palen-Bierings, dochter van Gust Bierings en de in Arendonk geboren Dora de Vocht.

Voorouders

Opa en opoe Bierings zijn geboren Tilburgers. Hun eerste 4 kinderen zijn daar geboren te weten onze pa, mijn oom Jan en mijn tantes Miet en Luus. Ome Kees is in 1908 in Reusel geboren waaruit blijkt dat ze toen al in Reusel woonden. Vermoedelijk werkte opa toen bij sigarenfabrikant Majoie aan *de Straot*, daar nu de Dorpsbron genoemd. In de 'Meijerejsche Courant' van 13 november 1920 staat dat opa Nol Bierings samen met Huub van den Dungen een vennootschap onder firma heeft opgericht onder de naam 'Sigarenfabriek Larrango'. De fabriek werd overgenomen van Majoie die een nieuwe fabriek had gebouwd aan de huidige Wilhelminalaan. Het sigarenmerk dat opa voerde was 'Tresor'. Ook hadden opa en opoe bij de fabriek een kruidenierswinkeltje waar je nog snoep kon kopen voor een cent. Later zwaaide tante Miet de scepter in dat winkeltje.

Kleuter Maria Bierings bij haar ouderlijk huis aan de Mierdseweg 7, omstreeks 1934. Toen was de straatnaam nog Prins Hendriklaan.

Opa Bierings herinner ik me als een goeie brave mens. Ik was er altijd welkom wanneer ik uit school komend nog even bij hen binnen wipte. In de winkel moest ik dan van opoe roepen: "Blijf

maar" om te voorkomen dat opoe of tante Miet vanuit het woonhuis naar de winkel moesten komen. Vaak zat opa in het zogenaamde droogkot van de fabriek waar het lekker warm was en waar ik dan bij hem op schoot mocht zitten.

Opoe, Marie van Riel, was ook heel goed van aard en heel royaal. Ze was altijd druk in de weer met het huishouden, de winkel of in haar grote hof. Met Sinterklaas stopte ze voor haar kleinkinderen 1 gulden in een appel in de pakjes, wat in die tijd een vorstelijk bedrag was. Wanneer we tegen haar zeiden dat de appels, wat gerimpeld waren zei ze prompt: "*Mér ze hebben gouwe stiltjes.*" Wel mopperde opoe wel eens op opa. Opa is in het voorjaar van 1952, twee maanden na opoe overleden. Ik weet nog dat ons moeder toen troostend zei: "*Opa kon 't gemopper van opoe nie missen.*"

Heel goed herinner ik me Harrie Spanjers een kostganger bij opa en opoe Bierings. Hij was grenscommies en een neef van een andere Harrie Spanjers, de latere Reuselse politieagent. Met hem kon ik het heel goed vinden. Hij noemde me altijd 'Blijfje', vermoedelijk omdat ik altijd blijf maar riep als ik de winkel binnenstapte.

Opa Nol Bierings en opoe Marie van Riel poseren hier omstreeks 1920. Tussen hen in ome Kees Bierings. Ze zijn in de tuin bij hun sigarenfabriek in de Straot.

Harrie heeft op 13 mei 1941 het volgende gedicht in mijn poëzie-album geschreven, dat ik nog tot op de dag van vandaag bewaard heb.

In 'n poëzie-album van een meisje schrijf ik d' herinnering aan dat hele mooie reisje toen ik naar Reusel ging.

't Belletje van een, twee, drie, vier ging soms wel twintig keer. De grote strik met heel veel zwier ik zie hem haast niet meer!

Maar lieve kind, dat is niet erg ik kom toch graag naar jou jij blijft voor mij m'n kleine dwerg m'n 'Blijfje' wat dacht je nou!

Als later soms dit leuke boek herinnering brengt aan 'toen'. Denk dan ook even nog aan mij dan, Maria, ben ik blij!

Je vriend, Harry Spanjers

Zondags ging ons moeder met mijn broer Noud en mij naar opa en opoe de Vocht. Wij noemden hen altijd moeke en vake, vermoedelijk omdat ons moeder hen altijd zo aansprak. Hun vrijgezelle zoons, nonkel Gust en nonkel Sjaak en ook tante Regien woonden nog bij hen in. Het was er altijd heel gezellig weet ik nog en mijn nonkels waren heel vrijgevig. We kregen van hen altijd wat *frankskes* om snoep te kopen. Een andere nonkel, Frie de Vocht, was een bekende Belgische wielrenner. In 1930 was hij Belgisch kampioen en kreeg toen uit handen van de Belgische koning Leopold een prachtige zakhorloge. Die trofee is later in ons bezit gekomen. Een keer ben ik samen met mijn 8 jaar oudere broer Noud naar onze grootouders in Arendonk gegaan. Onze Noud ging met de fiets en ik met

Maria Bierings tijdens haar lagere schooltijd bij de Reuselse nonnekes aan de Wilhelminalaan, omstreeks 1942.

Maria Bierings te midden van haar jeugdvriendinnetjes Gusta van Limpt en Trees Schoor (Schoormans), omstreeks 1940.

de *step* achter hem aan. Om op te kunnen schieten had onze Noud mijn *step* met een touw achter zijn fiets gebonden. Vanaf de hoge brug ging ik zonder te kunnen remmen in razende vaart naar beneden. Ik was verschrikkelijk bang en gelukkig liep het goed af. Dat hebben we daarom ook nooit meer gedaan, vertelt Maria.

Ouderlijk gezin

Onze pa was nog jong toen hij *reiziger* (vertegenwoordiger) werd om opa's sigaren aan de man te brengen. Vermoedelijk kregen onze pa en ons moeder een oogje op elkaar in het ouderlijk café van ons moeder in Arendonk. In 1921 zijn ze getrouwd. Ze konden wat woonruimte huren van *Toorte Marte* (Heesters) en nadien een huis van Tuntje Wilborts naast de huizen van de familie Duyvelaar en Tuntje en Trien van Limpt in de Mierdseweg. In 1922 is daar onze Noud geboren. Acht jaar later, op 8 juli 1930 zag ik het levenslicht.

Van Jan *Pas* (van der Pas) kocht onze pa een stuk grond in de Mierdseweg. Daarop werd een huis gebouwd in Belgische stijl. Het huis is door een Belgische architect ontworpen en door een Belgische aannemer gebouwd waarvoor nonkel Gust werkte. Het huis had een hoge voorgevel met een steil dak en enkele laagjes stenen van een andere kleur. We hadden een grote huiskamer, die we de voorkamer noemden. Daar *huisden* we bijna nooit. Alleen bij belangrijke feestdagen werd die gebruikt. Later werd deze kamer het naaiatelier van ons moeder die een handige naaister was. Ze maakte er schorten, beddenlakens en ondergoed die ze aan huis verkocht. Ze handelde ook in schortenbont, keper en flanel. Buurman Neel van de Klamp (Maas) werd vertegenwoordiger. Met koffers stof voor

Het Belgische gezin van moeder Dora de Vocht omstreeks het oorlogsjaar 1916. V.l.n.r. nonkel Gust, vake (opa) Sjarel de Vocht, moeder Dora, nonkel Frie, nonkel Sjak, Moeke (opoe) Marie en tenslotte tante Regina. Drie nonkels ontbreken omdat ze naar Nederland waren gevlucht om hun dienstplicht in het oorlogvoerende Belgische leger te ontlopen.

De kleuters van de kleuterschool in 1935. Helemaal vooraan zit Maria Bierings, achteraan rechts staat zuster Pacifica.

op de drager van zijn fiets ging hij huis aan huis in Reusel en omliggende dorpen zijn waar aan de vrouw brengen. Neel is later zelfstandig in textiel gaan handelen en kreeg zodoende bij zijn vroegere klanten gauw voet aan de grond.

Schooltijd

De kleuter- en lagereschooltijd herinner ik me als plezierig. In die tijd waren mijn beste vriendinnetjes Trees Schoor (Schoormans) en Gusta van d'n Dove Jan van Limpt ook uit de Mierdseweg. Met hen maakte ik ook de dagelijkse wandeling van en naar de school. Aan juffrouw Clara heb ik fijne herinneringen. Zuster Pacifica, het hoofd van de kleuterschool, was een heel strenge non. Hoewel ik in het algemeen goed met haar kon opschieten herinner ik me nog een pijnlijk voorval. Tijdens de verlovingsdag van prinses Juliana met prins Bernard mocht ik van haar tweekleurige lintjes uitdelen die om de verlovingsfoto's van het prinselijk paar geplakt moesten worden. Omdat ik volgens Pacifica de lintjes door elkaar had gehaald kneep ze me zo hard in mijn arm dat ik er blauwe plekken aan overhield.

Onderweg naar de lagere school leerden we de catechismus en overhoorden we elkaar. We kregen er een cijfer voor op ons weekrapport. Ook werd er genoteerd hoeveel keer we naar de mis waren geweest. Het katholieke onderwijs was tijdens mijn schooltijd bij de nonnekes heel belangrijk. Het was de tijd van het Rijke Roomse Leven!

Liedjes zingen en versjes voordragen lag me wel en dat deed ik dan ook graag. Nu nog heb ik een

paar schriftjes met liedjes uit die tijd die ik nu nog allemaal kan zingen en dat ook graag doe. Ik weet nog dat ik samen met An Bol (de Bruin) in de grote zaal een voordracht mocht doen. We speelden de rol van Ciske en Livia die verdwaald waren in het bos.

Behalve de zorg voor haar huishouden en het werk in het naaiatelier had ons moeder wel eens

Maria Bierings doet haar Plechtige Communie omstreeks het oorlogsjaar 1942. Let op haar hoedje met bijpassend tasje.

Schilderij van de vooroorlogse Straot. Links staat de sigarenfabriek van opa Nol Bierings.

grenscommiezen in de kost. Dat is op een keer bijna fataal afgelopen. Toen ik mijn lange gebreide das van de kapstok wilde trekken viel daarbij het geladen en blijkbaar op scherp staande pistool van de commies van de kapstok. Het pistool ging af en de kogel ging rakelings voor mij door en sloeg in tegen de keukenmuur. Vanaf toen is ons moeder direct gestopt met kostgangers.

De voorkamer werd gaandeweg een winkel van ons moeder. Er kwam een toonbank in en rekken aan de muur. De ingang was wel wat ingewikkeld en ging via de voordeur en de gang van het huis. Ons moeder is altijd Arendonks blijven spreken. Toen ze al wat ouder was en iemand

naar haar leeftijd vroeg antwoordde ze altijd: "Zenne kiek van '98 (1898)."

Onze pa, Gust Bierings, heeft zich bijna zijn hele leven ingezet voor het Reuselse verenigingsleven. Zo was hij jarenlang penningmeester van Reusel Sport en tevens lid van de elftalcommissie. Op zondagmiddag was hij als fervent voetballiefhebber altijd op het voetbalveld te vinden. Ook heeft hij zich vele jaren ingezet voor de Herwonnen Levenskracht, een organisatie die mensen helpt die te maken hebben met de gevaarlijke longziekte tuberculose.

Oorlog

Van het begin van de oorlog kan ik me niet veel meer herinneren. Wel weet ik dat onze pa duivenmelker is geweest en bij een wedvlucht een nieuwe fiets had gewonnen. Enkele jaren later wilden de Duitsers alle fietsen in beslag nemen. De fiets verdween toen snel hoog en droog naar de zolder. Op de hoek van de Mierdseweg woonde in de oorlog de familie van Hoek. Hun dochters trokken wel eens op met Duitse soldaten. Onze Noud en zijn vrienden plaagden de familie wel eens met het volgende liedje.

*Bij van Hoek in de Straot zijn het NSB'ers
Man en vrouw het zijn Farizeeërs
Hij (hun hondje) is dood, luste geen brood
Zet hem in een kistje, doe er nu wat water bij
Dan zwemt hij als een visje.*

Vier jongedames uit de Mierdseweg op stap tijdens Reusel kermis 1946. V.l.n.r. Lies Panjoel, Dien Schoor (Schoormans), Maria Bierings en Trees Schoor.

Onze Noud is een keer samen met *Tuntje van Prinsen Driekske* (Lauwers) voor dat soort kattekwaad door de Duitsers opgepakt en overgebracht naar het huis van Anton Willekens aan de Wilhelminalaan waar de Duitsers een politiepост hadden. Gelukkig hebben ze het er goed afgebracht en zijn ze vrijgekomen.

Toen de bevrijdingsgevechten in Reusel begonnen kreeg de omgeving van de Mierdseweg direct te maken met granaatbeschietingen. We moesten vluchten toen de eerste granaten insloegen. Eerst hebben we even in de schuilkelder gezeten van de *Schaffen* (familie Hendrixx) die door hen al verlaten was. In ons gezelschap was buurman Neel van de Klamp en zijn vrouw Sjo Baelemans. Toen het ook daar te gevaarlijk werd zijn we hals over kop gevlucht naar de Zeegstraat waar we bij de *Foskes* (Servaes van Gompel) in de schuilkelder welkom waren. Elke dag ging onze Noud ons varken voeren dat in de Mierdseweg was achtergebleven. Hij trof daar op een keer de zwaargewonde Ceel van der Heijden aan die niet meer verder kon. Samen met *Girt Fos* (Gerrit van Gompel) heeft hij Ceel op een kruiwagen gelegd en naar de verbandpost van de Duitsers in Hooge Mierde gebracht. Omdat de Duitsers beweerden dat het in Hooge Mierde veiliger was zijn we daar heen gegaan. Na een tocht op mijn houten klompjes en met mijn poppenwagen achter mij aan kwamen we terecht bij Jaon en Beth van 't Hoog (Hermans). Omdat het

huis al bezet was door andere Reuselse vluchtelingen kregen we onderdak in de stal.

Naoorlogse tijd

In de loop van oktober 1944 was Reusel bevrijd en konden weer terug naar de Mierdseweg. We troffen er een woestenij aan. Bijna alle huizen hadden flinke schade opgelopen en een aantal huizen, winkels en cafés waren totaal vernield. Ook ons huis had veel schade opgelopen. Zo was er een granaat door de zijgevel en de verdiepingvloer heen gegaan tot de andere kant van het huis. Ook had de nieuwe fiets een voltrefter gekregen en was helemaal vernield. Het was de fiets die onze pa met de duiven gewonnen en voor de Duitsers verborgen had gehouden. Tot ons huis was opgeknapt kregen we gastvrij onderdak bij de *Foskes* (Servaes van Gompel) aan de Zeegstraat. Ik sliep daar op de zolder waar ik vaak wakker werd van het angstaanjagende *hulende* geluid van de vliegende bommen die overkwamen en ook wel eens in de buurt neerkwamen en dan veel schade aanrichtten. Mijn schietgebedje was dan: "*Zoete Lieve Vrouwke, gift 'm nog een douwke.*"

Onze pa verdiende direct na de oorlog de kost bij de Heidemaatschappij waar hij op het kantoor werkte voor het werkverschaffingsproject 'de DUW' dat aan vele werkeloze sigarenmakers werk bood. Mijn broer Noud werd samen met een aantal andere Reuselse jongemannen grenscommies. Hij stond in die tijd bekend als één van de beste voetballers van de Kempen. Vele jaren heeft hij in het eerste elftal van Reusel gevoetbald. Hij was zó goed dat het bestuur

De familie Bierings omstreeks 1936 bij de Reuselse kei die toen nog aan de oever van het venneke in de Grote Cirkel lag. Achter v.l.n.r. zien we tante Miet Bierings, Maria Bierings, moeder Dora de Vocht, tante Toos de vrouw van ome Jan Bierings en opa Nol Bierings. Vooraan de zusjes Nooyen die tijdens de grote vakantie jaarlijks bij de familie Bierings logeerden.

Peuter Jos van der Palen poseert hier omstreeks 1932 bij de Reuselse fotograaf Marten Toort (van Gompel).

De jonge voetballers Jos van der Palen en Jantje Huijbregts omstreeks 1944. De laatste zou oprichter van de Reuselse atletiekvereniging AVR-69 worden.

hem op zondagen uit zijn standplaats Utrecht, Amsterdam of Veghel haalde om als onmisbare speler het peil van Reusel-Sport hoog te houden. Ook was hij een tijd lang amateur wielrenner. Zijn zoon Gust werd wereldkampioen ploegentijdrit bij de amateurs samen met onder andere Jan van Houwelingen, Bert Oosterbosch en Bart van Est. In 1980 heeft hij in Moskou deelgenomen aan de Olympische Spelen. Hij had blijkbaar de wielrennerkwaliteiten meegekregen van oud-wereldkampioen nonkel Frie de Vocht uit Arendonk. Mijn broer Noud huwde met Regina Verhagen van café de Klok in Reusel en werd na zijn commiezentijd deurwaarder.

Tante Miet vertrok na haar trouwen samen met opa en opoe Bierings naar Eindhoven en deed toen haar kruideniers- en tabakswaarenwinkel over aan mijn ouders.

Eigen gezin

Onze pa vond het erg belangrijk dat ik na de lagere school verder leerde. Daarom ben ik begonnen aan de opleiding voorbereiding Mulo bij de *nonnekes* in Reusel. Ik zat daar bij de 'interne' van de kostschool. Dat beviel mij slecht, ik kon er niet tegen dat er meisjes bijwaren die veel heimwee hadden. Ons moeder vond het goed dat ik met de opleiding stopte en ik deed dat dan ook. Omdat ik nog leerplichtig was kwam

ik in de zogenaamde 7de klas terecht het zogenaamde 'overschotje'.

Daarna ben ik gaan werken als dienstbode en later als manusje van alles bij sigarenfabriek KaVeeWee in de Lensheuvel. In die tijd leerde ik mijn vriend Jos van der Palen kennen waarmee ik in 1950 trouwde. We gingen direct inwonen bij mijn ouders aan de Mierdseweg. Daar zijn in 1955 onze Ad en in 1960 ons Dorry geboren waarna ons gezin compleet was.

Evenals onze pa was ook de vader van Jos, Janus van der Palen, een fervent voetballiefhebber. Hij heeft Reusel-Sport jarenlang als voorzitter zijn diensten bewezen. Jos was ook een bekende voetballer. Meestal werd hij als keeper opgesteld, maar ook wel eens als stopperspil. Onze Noud en Jos hebben er in de jaren '50 er aan bijgedragen dat Reusel-Sport een aantal kampioenschappen behaalde. Ook hebben ze samen in het Kempisch elftal gespeeld en zelfs een keer een wedstrijd gespeeld waar Abe Lenstra in voetbalde.

Tijdens een wedstrijd in Eindhoven heeft Jos een schedelbasisfractuur opgelopen. Ik vergezelde Jos altijd tijdens de wedstrijden en was er ook bij toen hij met spoed met de auto van Gerrit Schel (Schellens) naar het St. Jozefziekenhuis vervoerd werd. Het zag er allemaal ernstig uit maar ik herinner me nog het meest dat een verpleegster in het ziekenhuis de mooie keeperstrui openknipte die zijn moeder voor hem gebreid had, vertelt Maria.

Jos van der Palen was omstreeks 1942 leerling op de St. Jozefschool van de fraters van Reusel.

Winkel

In 1965 nam ik de winkel van ons moeder over. De winkel werd echt winkel door de verbreding van het voorfront door de voordeur van de woning te veranderen in een winkeldeur. Daardoor werd ook de gang van het vroegere huis deel van de winkel. Het assortiment bestond uit textielmanufacturen, tabaksartikelen, speelgoed en een beperkt assortiment kruidenierswaren.

Jos begon zijn loopbaan in de sigarenindustrie als volontair in Eindhoven bij de Aïdafabrieken, daarna werd hij bij de Aïda in Reusel te werk gesteld waar zijn vader Janus chef was. Via Kaveewee en Agio kwam Jos ook in het buitenland. Zo is hij werkzaam geweest in Straatsburg en in Geel. Later werd hij broodbezorger en taxi-chauffeur voor de Sociale Werkplaats (de huidige Werk Voorziening Kempenland W.V.K.) in Bladel. Hij was ook, gedurende twintig jaar, de beheerder van de voormalige sporthal d'n Boegent. Aan zijn leven kwam in 1993 een abrupt einde toen hij een hartaanval niet overleefde. Zijn plotse overlijden was een grote klap voor mij die ik nooit zal vergeten. De vele prachtige bloemstukken die er voor hem waren hebben veel indruk op mij gemaakt en zijn een bewijs dat Jos een geziene Reuselnaar is geweest. Er waren bloemen en bloemstukken genoeg om ook de graven van mijn ouders en een aantal andere familieleden en bekenden van Jos te sieren.

Met ons moeder en onze pa heb ik bijna tot hun overlijden samengewoond. Ons moeder is in 1990 bij ons in huis overleden en onze pa is op het einde van zijn leven 1 jaar in het verpleeg-

Op 15 mei 1954 stapten Jos van der Palen en Maria Bierings in het huwelijksbootje.

tehuis geweest voor hij in 1986 overleed. Voor 1965 woonde ik samen met Jos en de kinderen bij hen in en daarna was het juist andersom en woonden zij bij ons in. Jos en ik hadden alleen de slaapkamer voor ons zelf de rest van de vertrekken deelden we samen. Toen onze Ad en ons Dorry nog klein waren sliepen ze samen op een slaapkamer. Later hebben ze een eigen kamertje gekregen.

Met ons moeder heb ik dus 60 jaar samengewoond en we hebben altijd lief en leed met elkaar gedeeld. Ook Jos kon heel goed met ons moeder

Het pas getrouwde bruidspaar Jos en Maria van der Palen-Bierings geflankeerd door hun ouders en schoonouders. Links Gust en Dora Bierings-De Vocht, rechts Janus en Maria van der Palen-Stunnebrink.

Zoon Ad van der Palen tijdens zijn Eerste Communie op 23 mei 1963. Dochter Dorry deed dat op 4 mei 1967.

opschieten. Op vakantie gaan vond ze maar niks. Toen Jan Toort (van Gompel) haar aanbood om een keer mee naar Lourders te gaan zei ze: *“Ut Lieve Vrouwke van Lourdes is niks bééter dat dé van Reusel.”* Ze was altijd heel meelevend met anderen, had zelf nooit iets nodig en was voor zichzelf *knoerhard*. Ik denk dat mijn karakter en dat van ons moeder veel op elkaar lijken, vertelt Maria.

Oude dag

Na het overlijden van Jos stond ik weer heel snel in de winkel omdat de daarbij horende contacten met de klanten mij afleiding gaven om het verdriet over het overlijden van Jos van me af te zetten. Ook van mijn kinderen heb ik veel steun gehad en kon ik gelukkig genieten van mijn 2 kleinkinderen Jos en Toon die volgens traditie genoemd zijn naar hun opa's.

Meer dan 40 jaar tot op de dag van vandaag speel ik badminton. De leden van het eerst uur waren o.a. *Groart van 't Centrum* (Janssen), Harrie en Willy Willekens, Gonnie Heuvelmans, Henk Goossens, Piet en Nel Groenen-van der Palen, Wout en Annie van Hoof-van der Palen, Broer Toort (van Gompel), Sjefke van der Heijden, Peter Gevers, Ton Peters en Piet en El de Kroon. Alleen El en ik zijn nu nog actief, de anderen zijn overleden of afgehaakt.

Na het stoppen van de winkel viel ik in een groot gat, ik miste vooral de dagelijkse contacten. Daarom werd ik vrijwilligster voor demente bejaarden in het verpleegtehuis te Bladel. Het doet me deugd de bejaarden te zien opleven als ik voor hen oude liedjes zing en gedichtjes voordraag die ik in mijn jeugd heb geleerd. Ook ben ik al vele jaren lid van 'Wereldwijd' de plaatselijke organisatie die het missiewerk steunt van een aantal voormalige inwoners van de gemeente Reusel de Mierden. Elke maandagmiddag ga ik

volksdansen in d'n Aacherum. Ook ging ik regelmatig fietsen met mijn schoonzusjes van der Palen. Met schoonzusje Nel wandel ik heel veel en we doen samen ook vaak boodschappen. Met haar en haar man Piet Groenen hebben Jos en ik veel opgetrokken en we gingen samen op vakantie. Zelf had ik geen zusjes maar heb wel heel goede schoonzusjes. Je kunt geen betere hebben, vertelt Maria.

Slot

Maria, in Reusel ook Marja genoemd, heeft bijna heel haar leven samengewoond met haar ouders. Haar karakter, belangstelling hebben voor anderen en weinig nodig voor zichzelf, heeft ze voor een groot deel meegekregen van haar moeder. Tijdens het interview met haar komt haar innemende persoonlijkheid en positieve ingesteldheid naar voren. Hoewel het te vroege overlijden van haar man Jos een zwarte bladzijde in haar leven is en ze dat nooit zal vergeten heeft ze het toch een plaats kunnen geven. Haar goede gezondheid waardoor ze tot op de dag van vandaag sportief actief is ervaart ze als een geschenk uit de hemel. Ze geniet van goede contacten met familie, kinderen en kleinkinderen, maar ook met de gewone Reuselse mens. Het dwingt respect af hoe ze zich belangeloos inzet voor demente bejaarden die ze met haar liedjes en gedichtjes wekelijks enkele mooie uurtjes bezorgt waar ze zelf ook met volle teugen van geniet. Daarom stellen we met recht vast dat Maria van der Palen-Bierings, dochter van Gust Bierings en van de Belgische Dora de Vocht een echte Reuselse genoemd mag worden.

De 2 kleinkinderen van Maria van der Palen-Bierings omstreeks 1988. Ze heten Toon en Jos genoemd naar hun opa's.